

Overweging: 1e zondag veertigdagentijd

Thema: Naar de woestijn

Lezingen: Genesis 9,8-15 en Marcus 1,12-15

Zondag 18 februari 2024

Annelies Rosier

Een tijdje geleden was ik op weg naar het station in Tilburg en kwam voorbij de Heikese kerk. Op dat moment ontstond er een geweldige regenboog. Het zonlicht viel prachtig op de kerk, de lucht erachter was pikdonker en de regenboog was prachtig. Ik ging stilstaan om dit prachtige schouwspel te bewonderen. De brug tussen hemel en aarde.

De brug meteen ook met het verhaal uit Genesis over de ark van Noach. God die een verbond sluit met hem. Nooit meer zou er een grote vloed komen. Een nieuw begin werd aangezegd.

Nu moeten we dit verhaal van Noach en de ark vooral niet letterlijk lezen, niet als historisch. De verhalen zijn pogingen van de mensen van toen om de gebeurtenissen om hen heen te duiden. Je vindt het verhaal over grote overstromingen ook terug bij oudere culturen, o.a. het Gilgamesh epos.

Hoe dan ook, in dit oude verhaal is de regenboog het symbool voor een nieuw begin. Deze veertigdagentijd kan voor ons ook zo'n nieuw begin zijn. Een tijd waarin we ons nog meer mogen richten op de verbondenheid met elkaar. Zo hard nodig vandaag, als tegenwicht tegen de hardheid, het onverzoenlijk tegenover elkaar staan van mensen en groepen.

Genesis begint met het verhaal van de schepping en Marcus, waar we vandaag ook uit lezen, ziet in Jezus de nieuwe Adam. Adam werd verdreven uit het paradijs, het lukte hem niet. In Jezus begint een nieuwe schepping, een nieuwe wereld.

Dat is de theologie van Marcus en wat opvalt aan zijn evangelie, is dat het woestijnverhaal sober is, zonder details over beproevingen, zoals bij de andere evangelisten. Meteen na zijn doop, waar een stem uit de hemel hem vertelt: *'Jij bent mijn geliefde zoon, in jou vind ik vreugde'*, drijft de Geest hem naar de woestijn. De ervaring van geliefd zijn neemt Hij met zich mee.

Hoewel het verhaal van Marcus kort is, voegt hij wel iets toe wat bij de anderen ontbreekt en dat is interessant. Er staat: Jezus leefde in de woestijn te midden van de wilde dieren en engelen zorgden voor hem.

De wilde dieren vinden we ook terug in het paradijsverhaal. Er wordt dus een situatie geschetst van vrede en harmonie. Wilde dieren die hem geen kwaad doen, engelen die hem van dienst zijn.

Is er wel een beproeving, zou je je kunnen afvragen...

Nu kun je die twee elementen: wilde dieren en engelen ook anders opvatten. Ieder mens leeft altijd en overal tussen twee uitersten, dat van een wild dier en dat van een engel.

Het wilde dier dat zijn de krachten die ons naar beneden trekken, die ons van het leven afhouden. Woede en agressie, angsten, maar ook somberheid en cynisme. Het zijn onze instincten tot zelfbehoud.

Aan de andere kant woont er ook een engel in ons: dat zijn onze idealen, ons morele kompas, onze onvoorwaardelijke liefde.

In de woestijn van ons leven moeten we proberen mens te worden, geen dier, geen engel, maar een mens van vlees en bloed. De engel kan ons helpen om de confrontatie aan te gaan met datgene wat het leven verstikt en onderdrukt. Als we ons verzoenen met onze donkere kanten, als we er niet voor wegvluchten, worden we meer mens. Een mens in verbinding met zichzelf, met de mensen om hem heen, met de aarde, met God.

Met de regenboog voor ogen en de engelen die ons van dienst zijn, kunnen we het aan de weg naar Pasen te gaan. Een weg die dwars door het donker heengaait, er is geen andere weg om bij het licht te komen. We hebben er allemaal ervaring mee. Het is een weg van angst, van weerstand, maar ook van loslaten, overgave en vertrouwen.

Jezus is die weg gegaan, en zijn boodschap spreekt nog steeds aan.

Veertig dagen hebben wij de tijd om te oefenen in verbondenheid. Met Pasen mag de nieuwe mens geboren worden.

Een mens van vlees en bloed die de engel en het wilde dier in hem omarmd heeft en beeld is van God.